

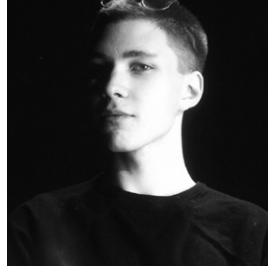
Kynhkninen

3/22 – Epätoivo

Frida Kriikku
Päätoimittaja

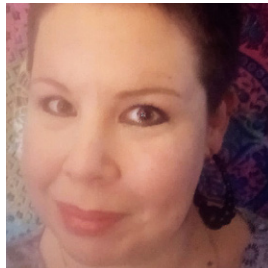
Valtteri Harakka
Taittaja

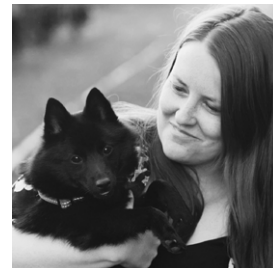
Emmy-Lee Nykvist
Kuvittaja

Rosa Grene
Toimittaja

Mari-Helmi Pirhonen
Toimittaja

Anna Jarske-fransas
Toimittaja

Santeri Riuttamäki
Toimittaja

Lauri Mäenalanen
Toimittaja

Enja Seppänen
Kirjeenvaihtaja

KYYHKYNYNEN

Kyyhkynen on Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta 1853.

168. vuosikerta

Tämä julkaisu on saanut HYY:n järjestölehtitukea

KYYHKYNYNEN 3/22 – EPÄTOIVO

Edvard Munch, Epätoivo. Ei tekijänoikeutta.

Kyyhkynen

- 04 Pääkirjoitus: epätoivoinen rakkaus
- 05 Puheenjohtajan tervehdys
- 08 Fuksiriennoista päihdepolille
- 12 Harvainvaltaa tukemassa vai demokratiaa vahvistamassa?
- 14 Kristityllä on aina toivoa
- 16 Kirjekyyhkynen
- 17 Syntisyys ja epätoivo
- 20 Toivottomien tapausten pyhimys
- 23 Mikä ahdistaa?
- 26 Runot

Tule mukaan tekemään Kyyhkystä!

kyyhkynen.tyt.fi/toimijahaku

Hallituksen puheenjohtaja: Oskari Kanerva

Päätoimittaja: Frida Kriikku

Kannen kuva: Emmy-Lee Nykvist

Sähköposti: kyyhkynen@tyt.fi

 [TeolKyyhkynen](#)

 [TeolKyyhkynen](#)

 [TeolKyyhkynen](#)

 kyyhkynen.tyt.fi

EPÄTOIVOINEN RAKKAUS

Olen lähiaikoina ollut erityisen liikuttunut nicaragualaisen vapautuksen teologin **Ernesto Cardenalin** teoksesta *Elämme Rakkaudessa* (1986). Vasemmistolainen pappi, kirjailija ja vallankumouksellinen vietti ennen teologian opintojaan viisi vuotta Gethsemanin trappistiluostarissa Yhdysvalloissa, jossa epäonnistunutta vallankumousyritystä paennut mies laittoi mietekokoelman alulle.

Cardenalin maalaamassa maailmassa rakkaus on luomakunnan perusperiaate, ja jopa viha on vain turhautunutta rakkautta. Kirjan kieli on kaunista ja soljuvaa, suorastaan hengästyttävää. Siinä rakkaus on elämä, rakkaus on kaikki. Tuskan ja kärsimyksen todellisuutta Cardenal perustelee sillä, että "Jumala on suunniltaan rakkaudesta, ja sen vuoksi hänen käyttäytymisensä on arvaamatonta" [...] kaikkien rakastuneiden tapaan hän toimii järjen-

vastaisesti." Mutta jos Jumalakin voi humaltua rakkaudesta, mitä toivoa meillä on?

Ajaudumme usein epätoivoisiin ratkaisuihin janotessamme rakkautta, mutta toisaalta sen puute meidät vastaa riivaiseksi saakin: "Aistit saattavat ahmia nautintoja kyllästymiseen saakka, mutta sielu jää ainaisesti tyhjäksi". Cardenalin mukaan me siis etsimme rakkautta vääristä paikoista. Rakkautta, eli Jumalaa. "He etsivät Jumalaa sieltä, missä häntä ei ole, ja kun he eivät löydä häntä, he päätyvät epätoivoon, paheisiin, rikoksiin, mielipuolisuuteen ja itsemurhaan".

Tässä numerossa epätoivoa käsitellään niin seurakuntavaalien, päihteiden kuin suojeluspyhimysten kautta. Mikä rooli kirkolla on yksilön kokemassa epätoivossa, entä mihin voimme turvautua epätoivon keskellä? Cardenalin mukaan vastaus on selkeä ja löytyy raamatusta: "Jumala on rakkaus, ja joka pysyy rakkaudessa, se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä." (1 Joh. 4:16).

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Teologian uudet opiskelijat,

Tiedän, että olette varmaan jo kylästymiseen saakka kuulleet onniteluja mutta haluan TYT:n puolesta vielä kerran toivottaa teidät tervetulleeksi teologiseen tiedekuntaan!

Kyyhkysen kolmannen numeron teemana on epätoivo. Sanana se kuvaa valitettavan hyvin tämän hetken maailmantilaa. Lähestyvä ekokatastrofi, sota ja maailmantalouden epävakaus ovat jatkuvasti esillä uutisissa ja muussa mediassa. Ne voivat saada vähemmänkin harjaantuneen eskatologin näkemään Ilmestyskirjan ratsastajien laukkaavan ympäri maailmaa.

Mutta vaikka maailmantila antaa-kin helposti aiheita maalata piruja seinille, kannattaa silti pyrkiä vastustamaan sitä kiusausta löytämällä aiheita iloon omasta arjesta. Kun huomaatkin osaavasi lukea heprean, arabian tai kreikan kirjaimia tai ymmärtäväsi latinan lauseita, onnittele itseäsi sillä jo se on iso saavutus. Myös ensimmäisen jakson kurseista selviytyminen on aihe iloon. Opiskelijajärjestöt kuten TYT ovat myös olemassa vastuksena arjen harmaudelle. Niiden kautta on mah-

dollista löytää vertaistukea, saada järjestötoiminnasta vastapainoa opinnoille ja päästä nauttimaan ylioppilasriemusta muiden opiskelijoiden seurassa.

Ilon ja toivon siemeniä voi löytää, jos niitä etsii. Se voi olla vaikeaa, mutta ainakin minua lohduttaa tieto pelkästään niiden olemassaolosta. Sillä harvoin asiat ovat niin huonosti kuin miltä ne ensi silmäyksellä vaikuttavat.

LIITTO TUKEE SINUA OPISKELUSSA JA TYÖSSÄ

www.akiliitot.fi

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

SUOMEN
TEO
LO
GI
LIITTO

Ammatillista täydennyskoulutusta
seksuaalisuuden ja ihmissuhteiden
kysymyksissä – jo vuodesta 1969

www.sexpo.fi/koulutus

ENNAKKOÄÄNESTYS 8.–12.11.2022
VAALIPÄIVÄ 20.11.2022

uskottu
toivottu
rakastettu

Äänestä sellaisena kuin olet.

#SEURAKUNTAVAALIT

ENNAKKOÄÄNESTYS 8.–12.11.2022
VAALIPÄIVÄ 20.11.2022

synnitön
syntinen
ihminen

Äänestä sellaisena kuin olet.

#SEURAKUNTAVAALIT

SUOMEN EV. LUT. KIRKKO
SEURAKUNTAVAALIT.FI
20.11.2022

SUOMEN EV. LUT. KIRKKO
SEURAKUNTAVAALIT.FI
20.11.2022

SUOMEN EV. LUT. KIRKKO
SEURAKUNTAVAALIT.FI
20.11.2022

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys

Jäsenenä pääset nauttimaan yhdistyksen tarjoamista eduista: lukemattomista tapahtumista sekä lukuisista kirjoista, joita toimistolla myydään edulliseen jäsenhintaan.

Liity jäseneksi osoitteessa www.tyt.fi/jaseneksi

FUKSIRIENNOISTA PÄIHDEPOLILLE

Viisitoista opintopistettä, kaksi Gin & Tonicia ja yksi gramma kokaiinia

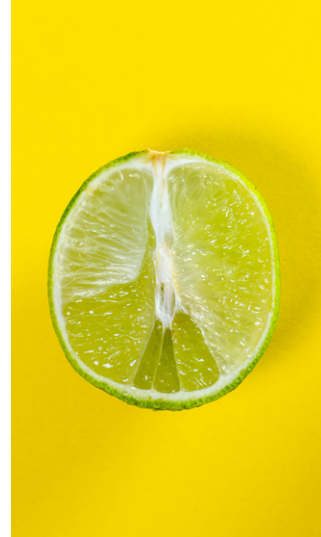
Sober curious -liike on nostanut päätänsä erityisesti parin viime vuoden aikana. Liike kyseenalaistaa vanhoja juomatottumuksia ja tarkoittaa nimensä mukaisesti uteliaisuutta raitista elämää kohtaan. Liikkeen alle mahtuu niin raivoraitistelijoita, alkoholinormatiivisen kulttuurin kyseenalaistajia, terveellisemmästä elämäntyylistä kiinnostuneita, kuin vanhaan biletykskaavaansa vaihtelua kaipaavia ihmisiä. Näiden ih-

misten määrä on kasvussa, ja sen voi huomata monessa paikassa: Alkoholittomien juomien myynti on jatkuvassa nousussa, baarien mocktail-listat laajenevat ja yhä useampi julkisuuden henkilö puhuu avoimesti ja häpeilemättä alkoholiin liittyvistä ongelmista sekä juomisen lopettamisesta.

Minulla tulee tässä kuussa täyteen viisi kuukautta selvin päin. Sen jälkeen, kun 14-vuotiaana join ensimmäisen drinkkini (1 osa Nari-nkkatorilta lokattua Suomiviinaa, 1 osa lähikaupan halvinta appelsiini-

mehua), en ole kertaakaan ollut yli kuukautta päihtetön. Raitistumismatkani ensimmäisten kuukausien aikana olen syönyt ja juonut uskottomat määrät sokeria, polttanut liikaa tupakkaa, lukenut monta kirjaa raitistumisesta ja vaikeillut sen kanssa, mitä vastata ihmisille jotka kysyvät syytä päätökseeni. Voinko vastata olevani alkoholisti? Mutta voinko edes olla alkoholisti, jos en ole koskaan juomisen takia menettänyt kotia tai työtä? Voiko minulla olla päihdeongelma, jos olen nuori, kaunis ja opiskelen yliopistossa?

Aiemmin olin *pettynyt*, jos joku kavereistani kertoi viettävänsä viikonlopun selvin päin. Fuksisitseillä suorastaan tyrmistyin, kun vieressä istuva opiskelijatoveri oli valinnut alkoholittoman juomapaketin – miksi osallistua sitseille selvin päin? Osakunnan vuosijuhlaviikonloppuna join ensimmäiset GT:t jo aamupäivällä. Kerran päädyin haalaribileistä jatkoille Järvenpäähän ja pyörriin kotimatalla junassa, koska en ollut vuorokauteen laittanut suuhuni muuta kuin alkoholia. ”Tää nyt vaan kuuluu opiskelijaelämään”, ajattelin. Jälkikäteen kun mietin asiaa tajusin, että olin kyllä koko ajan tiennyt, ettei alkoholinkäyttöni ollut normaalia. Yritin kuitenkin epätoivoisesti puolustella sitä itselleni ja muille.

Vuonna 2020 koronan keskeytettyä lähiopetuksen ja opiskelijarientojen loputtua seinään, tapahtui päihteidenkäytössäni selkeä muutos. Motivaatio opintoja kohtaan hivelinollaa, ja yhden vuoden aikana sain kasaan tasan viisitoista opintopistettä. ”Se johtuu koronasta”, uskottelin itselleni ja muille. Todellisuudessa baarien ollessa kiinni saattoi kotona juoda enemmän. Viikonloppuisin hakeuduin salaisiin teknobileisiin ja tasasin humalatilaani yhä useammin nopeilla huumeilla. Oma ystäväpiirini ei suvainnut huumeidenkäyttöä, mutta lainin tarjoamalla sai juhlista kuin juhlista uusia kavereita. Aina-kin yhdeksi illaksi.

Tänä syksynä osallistuin ystävie-
ni kanssa **Laura Wathénin ja Katri
Ylisen** perustaman Darravapaa-yh-
teisön järjestämiin Sober Furious
-bileisiin kompleksissa. Kaikun ilma
tuoksui sekavilta illoilta, kokaiini-
viivoilta ja hylätyiltä korttitapah-
tumilta, mutta tiskillä myytiin vain
alkoholittomia juomia ja wc-tilat
olivat loppuun asti siistissä kunnos-
sa. Tanssimme hikisinä Prodigyn
tahtiin pelkän Club Maten voimalla,
eikä kukaan käyttäytynyt häiritse-
västi. Mikä parasta, seuraavana aa-
muna ei tarvinnut pyytää keneltä-
kään anteeksi. Bileissä oli hauskaa,

mutta muistoja herättävä ympäristö
sai myös pohtimaan julkisen päihde-
keskustelun tilaa Suomessa. Vaikka
nuorten alkoholinkäyttö on laskus-
sa, huumeiden käyttö yleistyy. Ja
siitä puhuminen omilla kasvoilla on
edelleen riski.

Mimmit Sijoittaa -median päätuot-
taja ja Selvin päin -podcastia pitävä
Hanna Tikander on puhunut alko-
holiongelmansa lisäksi avoimesti
myös bilehuumeiden käytöstä. Toi-
mittaja **Wilma Ruohiston** kanssa
kirjoittamassaan kirjassa *Selvin
päin – Erään bilettäjän tarina*

(2022) Tikander avaa kaunistele-
matta matkaansa kohti raitistumis-
ta, ja löydän siitä paljon samaistut-
tavaa. HS Vision haastattelussa
(17.8.2022) kuvataan Tikanderin
kokaiinin käyttöä: “Sen avulla hän
sentään muisti illat jälkikäteen, ja
krapulat olivat siedettävämpiä”. Sa-
masta syystä myös oma päihteiden-
käyttöni muuttui loppua kohti: en
osannut juoda kohtuudella ja koin
olevani kännissä nolo. Kokaiini taas
antoi valheellisen kontrollin tunteen
ja paikkasi hetkellisesti olematon-
ta itsetuntoani. Henkinen addiktio
muodostui nopeasti ja nautitut mää-
rät kasvoivat.

Olen onnekas, että hain ja sain apua jo aikaisessa vaiheessa. Käynnit päihdepolilla tuntuivat nöyryyttäviltä, mutta pelastivat elämäni. Monelle muulle avun saaminen ei ole mahdollista, ja pelko h-merkinnästä tai muista ongelmista virkavallan kanssa seisoo avun hakemisen tiellä. Toive huumeiden laillistamisesta on kuitenkin kaukana todellisuudesta, ja sitä ennen huumeiden käytön ympärillä leijailevan tietämättömyyden ja tuomitsemisen ilmapiirin on muututtava. Tällä hetkellä keskustelu pyörii lähinnä säännöllisesti pinnalle nousevan kannabiksen laillistamisdebatin ja Sörkan alueen levottomuuden ympärillä.

En usko kovien huumeiden viihdekäyttöön, sillä olen sekä nähnyt vierestä että itse kokenut, miten helposti se lipsuu kontrollista ja muodostuu ongelmaksi. Olen kuitenkin eri mieltä siitä, miten huumeet ja alkoholi pidetään päihdekeskustelussa selvästi erillään.

Kaksinaismoralismi alkoholin suhteen on raivostuttavaa: Huumeiden käyttöä pöyristellään samaan aikaan, kun alkoholinkäyttöä pidetään normina. Kuten Katri Ylinen on todennut, on alkoholi ainut päihde, josta kieltäytymistä joutuu perustelemaan. Huumeiden käytöstä pitää voida puhua laajemmin ja avoimemmin, sillä hieman kärjistäen ja tietyissä piireissä, *kaikki* vetää kamaa – eikä yliopistoympäristö ole ilmiölle immuuni.

HARVAINVALTAA TUKEMASSA VAI

Seurakuntavaalit ovat täällä! Mar-
raskuussa jokainen yli 16-vuotias
konfirmoitu kirkon jäsen saa äänes-
tämällä vaikuttaa kirkon suuntaan.
Jos olet äänioikeutettu, pyydän: ää-
nestä seurakuntavaaleissa.

Äänestysprosentti 14,4% vuoden
2018 seurakuntavaaleissa oli su-
rullisen alhainen. Reilu 10% ääni-
oikeutetuista käyttää koko kirkon
valtaa. Demokratia ei ole vahvaa
vaan valta jakautuu suppeasti. Noi-
dankehä yleisellä kiinnostavuudella

ja harvainvallalla on vahva. Valta on
harvoilla, päätöksenteko muuttuu
pienen piirin valtapeliksi ja enem-
mistöä kirkon jäsenistä ei kiinnosta
vaalit. Kun vaalit eivät kiinnosta
enemmistöä, vallan piiri pienenee
pienenemistään.

Seurakuntavaalit eivät ole maail-
man jännittävimmät tai mediasek-
sikkäimmät vaalit, mutta vaalien
tulos vaikuttaa suurimman osan
Suomessa elävien elämään ja arkeen.
Vaaleissa valitut luottamushenkilöt
päättävät seurakunnan taloudesta,

Kuva: Kansan Arkisto.
Ei tekijänoikeutta.

DEMOKRATIAA VAHVISTAMASSA?

Faktaa seurakuntavaaleista:

Ehdokasasettelu on päättynyt 15.9.2022

Ennakkoäänestys 8.–12.11.2022

Äänestyspäivä 20.11.2022

Äänestyspaikat vaihtelevat seurakunnittain – tarkista oma paikkasi!

Äänestysprosentti viime vaaleissa 2018 14,4%

Hyödynnä vaalikonetta! Voit löytää arvojesi vastaavan ehdokkaan.

tiloista, toiminnasta, välillisesti kirkolliskokouksesta sekä monissa seurakunnissa myös rekrytoinneista.

Seurakuntien toiminnan painopisteet, yhdenvertaisuus ja ympäristötoimet ovat pöydällä vaaleissa. Saavatko lapset ja nuoret käyttää seurakunnan tiloja harrastuksiin, partioon tai tapahtumiin? Tarjoaanko seurakunnan tilaisuuksissa vain vegaanisia ruokia? Voiko seurakunnan tiloja käyttää samaa sukupuolta olevien parien vihkimiseen?

Kirkon vaalijärjestelmä on monimutkainen. Seurakuntayhtymän alueella asuvilla on samanaikaisesti seurakuntaneuvoston (paikallisseurakunta) ja kirkkovaltuuston vaalit. Tärkeintä on ymmärtää, että äänestämällä vaaleissa vahvistat kirkon tulevaisuutta haluamaasi suuntaan. Karkeasti sanottuna äänestämättä jättäminen tarkoittaa äänen antamista vastakkaista ajattelutapaa edustavalle.

Tärkeät ja isot kysymykset nykyyhetkestä sekä tulevaisuudesta ovat vaaleissa esillä. Käytä ääntäsi ja etsi arvojesi vastaava ehdokas seurakunnastasi. Rakennetaan demokraattisempaa kirkkoa äänestämällä.

Kirjoittaja on teologian fuksi, NAVI-ryhmän varapuheenjohtaja ja Policy-lehden päätoimittaja, joka ei olekaan vaalikelpoinen ehdokas. Kirjoittaja toivoo runsasta joukkoa vaaliurnille ja menee myös itse innolla äänestämään!

KRISTITYLLÄ ON AINA TOIVOA

Kuva: George Frederick Watts, Study for 'Fata Morgana'. Ei tekijänoikeutta.

Epätoivo tarkoittaa ihmisille eri asioita, mutta on monelle tuttu kokemus. Onko epätoivo sitä, että myöhästyy bussista? Liittyykö siihen raskas viikko tai onnettomuus? Liittyykö epätoivoon myös luovuttamista, entä voiko epätoivon keskellä tuntea toivoa? Onko epätoivo ylipäättään tunne? Pitääkö joka päivä olla toiveikas olo? Epätoivolta tuskin voi välttyä, vaikka kuinka positiivisesti ajattelee.

Epätoivoa käsitellään Raamatussa laajasti. Jeesus koki sitä ollessaan ristillä; Raamatun kohdassa Mark 15:34 ”Jumalani, Jumalani, miksi

hylkäsit minut?” Jeesus koki äärimmäistä ahdistusta, samaa ahdistusta mitä ihmisetkin maailmassa kokevat. Kuten usein tarinoiden lopussa, on Vanhan Testamentin ja Uuden Testamentin välillä kuitenkin toivoa – Jeesuksen sovitustyön kautta.

Merkitys liittyy epätoivoon: Jos kokee elämässään merkityksellisyttä, ei ehkä koe epätoivoa niin usein, vaikka epätoivoisia päiviä voikin olla. Itseltään on hyvä kysyä, että mitkä asiat kokee merkityksellisiksi. Kristillisestä näkökulmasta merkityksen luo juuri

usko Jumalaan, mutta myös perhe kuuluu olennaisesti kristillisiin arvoihin. Kysymys voisikin olla ”Onko minulla läheisiä ihmisiä ympärillä?”. Kun elämässä ja arjessa on läheisten lisäksi mielekästä tekemistä, tuo sekin toivoa ja jakamista.

Yhteiskunnan epäkohdat ovat yhteydessä epätoivon kokemukseen: jos kokee, ettei yhteiskunta huolehdi riittävästi kansalaisistaan, voi epätoivo lisääntyä. Mutta mihin voimme silloin turvautua? Muistakaamme tavat, joilla Jumala ja kirkko huolehtivat ihmisistä. Kir-

kolla on toimintaa kaikenikäisille, esimerkkinä kirkon järjestämät lastenkerhot jotka auttavat perheiden arjen sovittamisessa. Kirkko on pyrkinyt järjestämään myös yksinäisille toimintaa muun muassa speed dating -iltojen sekä yhteisten kävelyiden merkeissä. Uusimpiin toimintamuotoihin kuuluu walk-in terapiapalvelut, joilla pyritään vastaamaan yhteiskunnan kasva-neisiin mielenterveysongelmiin. Ei tule myöskään unohtaa pitkään jatkunutta kirkon diakoniatyötä, jota juhlittiin viime kuussa.

On tärkeää, että kirkkoon voi luottaa ja silloin kun kaikki muu elämässä saa kolhuja, meillä on verkosto, joka tukee. Voimme luottaa siihen, että kirkossa on aina kuunteleva henkilö, jonka kanssa puhua. Seurakuntavaaleissa voimme olla mukana varmistamassa hyvän työn jatkumista ja sitä, että ihmisten elämää tukevaan toimintaan panostetaan jatkossakin. Äänestäkäämme siis tulevilla seurakuntavaaleissa epätoivoa vastaan, hyvien asioiden puolesta!

Loppujen lopuksi kuitenkin se, miten elämme kristinuskoa todeksi ja torjumme epätoivoa näkyy siinä, miten huolehdimme lähimmäisistämme. Jeesus katsoi lähimmäisen olevan kuka tahansa ihminen, ja voimmekin miettiä, miten itse voimme auttaa epätoivon keskellä olevaa ihmistä omassa arjessamme. Voimme ottaa lähimmäistä kädestä kiinni ja kulkea vierellä niin työpaikalla, koulussa, harrastuksissa kuin kotonakin. Kristityllä on aina toivoa, ja epätoivon kitkeminen on meidän jokaisen asia.

Kuva: George Frederick Watts, Studies of a kneeling knight. Ei tekijänoikeutta.

KIRJEKYHKYNEN

Lontoo on bipolaarinen kaupunki, jossa ulkomaalaisia kohdellaan ulkomaalaisina ja vuokra- ja energiakriisit ovat tehneet suurkaupungin asuntomarkkinoista täydellisen hullunmyllyn. Samalla kun yksikerroksisista ikkunoista (jos on tarpeeksi onnekas saadaksesen ikkunallisen huoneen) vuotaa sisään kosteutta, ihmiset hamstraavat halpoja kahvila- ja kuntosalijäsenyyksiä siirtääkseen energiankulutuksensa pois kodin piiristä. Niissä harvoissa asuntonäytöissä, jotka eivät ole olleet huijauksia, jonot ovat olleet kadulle asti ja lopullinen vuokra määräytyy sen mukaan, kuka tarjoaa eniten käteisennakkoa.

Toisaalta tämä on kaupunki, jossa ruskaisissa puistoissa maailman kilteimmät koirat kulkevat vapaana

ja monikulttuurinen kansa nauttii iltopäiväteetä termospulloistaan. Arkkitehtuuri, jota ihmiset tulevat ihastelemaan ympäri maailmaa on arkipäivää ja on vaikeaa olla romantisoimatta suurkaupunkielämää kun kävelee Thamesin rantaa Strand-kampukselle tai Lambethiin tanssitunnille. Iloiset turistit tanssivat kaduilla katusoitajien tahtiin ja kaupungin valot tekevät Lontoosta maailman kauneimman kaupungin yölläkin.

Vaikka lontoolaisille tyypillinen vaurauden esittely köyhien kustannuksella tuntuukin luotaantyöntäältä vaatimattomalle suomalaiselle, niin en valita siitä että museot täällä ovat lähtökohtaisesti maksuttomia. Luentojen välillä voi helposti kävellä National Galleryyn tai Tate Moder-

niin ihastelemaan kallisarvoisia taideteoksia.

Mitä opintoihin tulee, KCL on oikea paikka haasteita kaipaavalle. Olen valinnut filosofiapainotteisia kursseja, ja luennoilla ja seminaareissa tuntuu, että filosofia ei ole pelkästään artikkeleita ja vanhoja tekstejä, vaan myös keskustelua, verbaalista argumentointia ja elävää elämää modernissa maailmassa. Seminaareissa on maksimissaan viisi opiskelijaa ryhmässä, mikä tuntuu virkistävältä massaluentojen ja kahden vuoden etäopiskelun jälkeen.

Vaihtomahdollisuus onkin valtava etuoikeus, ja kannustan kaikkia teologeja hyödyntämään sen. Elämä Helsingissä odottaa kyllä!

JOEL KUPIAINEN

SYNTISYYS JA EPÄTOIVO

Kuva: Six & Six-albumin kansi. © 1981 Corwood Industries.

ITE-taiteilijuutta hipovaa outsider-artisti **Jandekia** käsittelevässä dokumentissa, *Jandek on Corwood* (2003), on kiinnostava anekdootti liittyen syntiin. Jandekin musiikki kuulostaa siltä, kuin synkkä seinänaapurisi olisi saanut päähänsä soveltaa vapaan jazzin periaatteita pahaenteisen epävireisellä kitaralla lausuen samalla pelkojaan ja näkyjään värisevällä, epävarmalla äänellä. Kaikesta julkisuudesta kieltäytyvä artisti on julkaissut saman teeman ympärillä varioivaa musiikkia usean kymmenen pitkäsoiton verran,

luoden itselleen hämmentävän ja tarunhoitoisen kulttimaineen seläisten ihmisten keskuudessa, jotka käyttävät aikansa mahdollisimman kummallisen ja toismaailmallisen säveltaiteen parissa. Eräs Jandekin varhaisista kannattajista, pienkustannusalalla toimiva **George Parsons**, lähestyi artistia postitse tämän uran alkutaipaleella. Yllätyksekseen Parsons sai kirjallisen vastauksen sijaan puhelun Jandekilta, joka levyltä tutulla äänellä kyseli osaisiko tämä neuvoa, miten saisi levyjään kaupaksi. Parsonsin vastattua kiel-

tävästi oli puhelu jatkunut satunnaisiin aiheisiin. Keskustelukumppanit olivat toisilleen vieraita, joten keskustelu kehittyi anonyymiuden avittamana avoimeksi ja rehelliseksi. Parsons mainitsi puhelussa häntä vaivaavasta henkilökohtaisuudesta, johon keskustelukumppani vastasi painavan hiljaisuuden päätteeksi "olet tehnyt syntiä", minkä Parsons tämän jälkeen itsekin myönsi.

Yhteiskunnassa, joka on kutistanut synnin käsitteen lähinnä meemien aiheeksi, ajatus vieraasta ihmisestä

käyttämässä termiä “synti” kommentoidakseen toisen tekemisiä tuntuu absurdilta. Jandekin kaltaisen, äärimmäisen idiosynkraattisen ja erakoituneen taiteilijan ollessa toteava osapuoli, saa tapaus hämentäviä mittasuhteita. Itse ainakin haluaisin tietää, millainen käsitys synnistä on näin tinkimättömällä taiteilijalla?

Dokumentissa (aiheesta kiinnostuneet voivat löytää sen YouTubeista) esiintyy lähinnä hikisiä musanörttejä. Tämä on jutun kannalta sikäli huvittavaa, että syntisimmät ihmiset ketä tunnen, ovat sellaiset rokkipojat, joiden kuoren alla asuu hikinen musiikkinörtti. Tämä ei toki tarkoita sitä, että kaikki hikiset musanörtit tai edes rokkipojat olisivat yleensä sen erityisemmin syntisiä, kuin kukaan muukaan, mutta omakohtaisen kokemuksen perusteella perustavanlaatuinen syntisyys on tässä(kin) porukassa yleisempää, kuin mitä oltaisiin valmiita myöntämään. Olen viettänyt suuren osan viime vuosista seuraamalla ja pohtimalla ilmiöksi asti noussutta, seksuaalista ja henkistä väkivaltaa ja misogyniaa vaihtoehtoisen populaarimusiikin parissa. Tämä johtuu pääasiassa siitä, että “vaihtoehtoinen populaarimusiikki” on alakulttuuri, johon olen itse kasvanut ja jonka sisällä synnin aiheuttamaan kollektiiviseen traumaan herääminen on enemmän tai vähemmän meillä oleva prosessi.

Vietin suuren osan fuksivuodestani keskivaikean masennuksen parissa. Olin kolmannen periodin alussa enemmän tai vähemmän toimintakyvytön ja ajoin itseni kevään mittaan loppuunpalamisen partaalle. Fuksivuottani varjosti lisäksi #pun-

kstoo. Samannimisen instagramtilin takana toimi anonyymi joukko kotimaisen punkskenen entisiä ja nykyisiä tekijähahmoja, jotka #metoo-liikkeen hengessä halusivat kiinnittää huomiota skenen sisällä tapahtuvaan seksuaaliseen ja henkiseen väkivaltaan. Useamman bänditekijän ura päättyi tilillä tehtyjen paljastusten vuoksi. Valtakunnanpunkkariksi tituleeratun lauluntekijän ura päättyi seinään, kun taas erään televisiostakin tutun, monen bändin miehenä tunnetun tekijän suhdesotkuja päiviteltiin maamme suurimman sanomalehden kulttuuritoimitusta myöten. Valtakunnallinen radiojuontaja sai vähin äänin potkut työstään.

#Punkstoon vaikutuksen myötä instagramiin ilmestyi myös vastaavia tilejä muista alakulttuureista, osoittaen, miten syvälle yhteiskuntaan juurtunut ongelma seksuaalinen väkivalta on. Joissain alakulttuureissa, erityisesti punkissa, on tapana uhoata sillä, miten alakulttuuri tarjoaa utopiaa toimimattoman nyky-yhteiskunnan sijaan. Monet meistä hakeutuvat juuri tämän vuoksi näiden alakulttuurien pariin. Monet meistä ovat pettyneet, kyynistyneet ja katkeroituneet.

Tiedän ja tunnen useita vyyhdissä paljastuneita tekijöitä ja heidän uhrejaan. Pääsin omien lähisuhteiden kautta seuraamaan vyyhdin kehitystä aitiopaikalta ja kokemaan kollektiivista syntisyyteen heräämistä ja sen aiheuttamaa epätoivoa. Itselleni yksilötasolla tuttu epätoivo nosti päätään muuten niin huolettomassa tuttavapiirissäni, jossa oli tapana peitellä pahaa oloa ikuisesti jatkuvilla juhlilla. Nyt juhlat loppuivat.

**KEIKAT KÄYNNISTYIVÄT
JÄLLEEN.
ME TARKKAILEMME.**

Ero minun ja oman syntisyyden ja epätoivon parissa piehtaroivien rokkipoikien välillä oli kuitenkin selkeä. Siinä, missä heidän sosiaalinen viitekehyksensä teki heidät tietoisiksi syntisyydestään, olin itse tullut omastani tietoiseksi jo vuosia aiemmin. Olin tunnustanut syntisyyteni ja päättänyt tehdä asialle jotain. #Punkstoota ja fuksivuotta edeltävinä vuosina olin pääasiassa keskittynyt tekemään omaa sovitustyötäni. Siinä missä tuntemani rokkipojat piehtaroivat syntisen epätoivossa, olin itse valmis opettelemaan päästämään omasta epätoivostani irti. Jouduin asemaan, jossa sovitustyössäni edistyneenä olin yhtäkkiä se, jolla oli auktoriteettia ja jonka kanssa kannatti jutella. Otin tämän roolin vastaan osana alati jatkuvaa sovitustyötäni. Synnin ajatus kun ei mielestäni kuitenkaan ole tehdä lopullisia, iankaikkisesti voimassa olevia tuomioita. On myös pantava merkille, etteivät kaikki #punkstoon paljastamista rokkipojista loppujen lopuksi tunnustaneet omaa syntisyyttään silloinkaan, kun heitä yritettiin siinä auttaa. Joillekin se paljon puhuttu itseensä meneminen kun tulee kuuloon ainoastaan niinä hetkinä, kun se ei saata itseä huonoon valoon. Maallisen nyky-yhteiskunnan vitsauksia tämäkin ilmiö.

Mutta eikö synnin tunnustamisessa ole kyse muun muassa siitä, että ihminen tietoisesti saattaa itsensä huonoon valoon? Eikö synnin tarkoitus ole nimenomaan olla apuväline itsereflektion ja henkisen kasvun saralla? Pohjimmiltaan synty on sosiaalinen rikkomus, mutta alati muuttuvassa maailmassa käsitys sosiaalisesta rikkomuksestakin muuttuu.

Nykymaallikon käsitys synnistä perustuu yhtäältä populaarikulttuurin, toisaalta myös kiihkoilijoiden maalaamaan kuvaan. Tällainen ajatus synnistä palvelee lähinnä sortorakenteita ja valtahierarkioita. Jos synty käsitetään transgressiona, jota ei voi sovittaa, voidaan sen avulla vetää moraalisia rajoja sen suhteen, miten ihminen saa yksilönä toteuttaa itseään. Tällaisesta synnin käsityksestä ei ole pitkä matka tulehtuneeseen väittelyyn, jonka lähtökohtana ei varsinaisesti ole syntisen epätoivon helpottaminen, vaan joidenkin ihmisten tarve puuttua kanssaihmistensä asioihin ja elintapoihin. Syntisyys kun voi saavuttaa syvän epätoivon mittasuhteet. Riittävän suuren transgression tehnyt ja syntinsä myöntänyt tekijä ei usein tiedä, miten sovitustyöhön ryhdytään. Tämän vuoksi tarvitsemme teologiseen tutkimukseen, terveeseen empatiaan ja ihmisoikeuksiin nojaavaa käsitystä synnistä sellaisen yksinkertaistavan tulokinnan sijaan, jota yhtäältä populaarikulttuuri ja toisaalta maltillisten kristittyjen maineen pilaavat kiihkoilijat meille tarjoilevat. Teologeina meidän on pohdittava syntiä sosiaalisena rikkomuksena, mutta meidän on oltava myös valmiita tunnustamaan oma kykymme syntiin ja tämän tunnustuksen perusteella voitava tehdä moraalisia päätelmiä sosiaalisten transgressioiden eri tasoista. Jos rajaamme synnin vain tiettyihin moraalisiin standardeihin, tulemme samalla rikkoneeksi sekä muita että itseämme vastaan.

Kirjoittaja on 37-vuotias kandiopiskelija ja toipuva rokkipoika, joka uskoo lohtuun, sovitukseen ja pop-musiikkiin.

TOIVOTTOMIEN TAPAUSTEN PYHIMYS

San Judas Tadeo, El Greco. Ei tekijänoikeutta.

Judas F. Bruckmann A.-G. Ei tekijänoikeutta.

Helsingin tuomiokirkon katolla komeilee kaksitoista kaunista patsasta. Kuten voimme arvata, nämä veistokset esittävät kahtatoista apostolia, kolme jokaista ilmansuuntaa kohtaan. Harva meistä osaa kuitenkaan nimetä kaikki veistokset. Apostoleilla on eri symboleita, joista heidät tunnistaa: Johanneksella on myrkkymalja, Paavalilla on miekka, Pietarilla on avaimet, mutta yhdellä apostolilla on käsissään hilpari. Kyseessä on apostoli **Juudas Taddeus**, tuttavallisemmin Suomessa pelkkä Taddeus. Tämä siksi, ettei hän-

tä sekoitettaisi Juudas Iskariotiin. Evankelisluterilaisessa perinteessä apostoli Taddeus on kirvesmiesten suojelupyhimys, ja kirkkotaiteessa hänellä onkin yleensä kirves. Katolisessa maailmassa hänet tunnetaan ”epätoivon ja toivottomien tapausten suojelupyhimyksenä”.

Että saa ”toivottomien tapausten suojelupyhimyksen” tittelin, täytyy olla aika toivoton tapaus itsekin, eikö? No, ei niinkään. Taddeukselle kävi vain huono mäihä, nimittäin ajoittain hänet sekoitettiin Juudas

Iskariotiin (Joh. 14:22), eikä häntä haluttu rukoilla, etteivät rukoukset vain kaikuisi väärille korville. Siksi lisänimi Taddeus on nykyisin yleisempi. Totisesti, häneen onkin turvauduttu yleensä viimeisenä apostoleista, eli silloin, kun oma tilanne on todella ollut epätoivoinen. Juudas Taddeuksen seuranta onkin suurta etenkin Meksikon pyhimyskultissa, jossa roomalaiskatoliset pyhimykset ovat keskeisen palvonnan kohteena. Taddeus, epätoivon pyhimyksenä, on saanut muun muassa nuorisori-kollisten ja väliinputoajien suojeli-

Muerte Blanca. Ei tekijänoikeutta.

jan maineen, ja hänen patsaansa on jopa siirretty Mexico Cityn San Hipoliton kirkon pääalttarille, jota pidetään suojelupyhimyksen maallisen kotina. Hänen juhlapäivänsä on 28. lokakuuta, jolloin San Hipoliton kirkon messuihin voi saapua tuhansia osallistujia ympäri kaupunkia^{1,2}.

Suomalaiseen ev. lut. kirkkoon kuuluville tämä saattaa vaikuttaa oudolta, pyhimyskultti kun puuttuu meiltä kokonaan. Ylipäättään kaikenlainen synkretismi ja uskomusten kirjo tuntuu puuttuvan

suomalaisesta kristillisyydestä, joka on yksi syy, jolla voidaan selittää kirkosta eroamista. Roomalaiskatolinen kirkko tiedostaa pyhimysten roolin, ja näin ollen on suvaitsevampi pyhimysten palvonnan suhteen, kuin monet protestanttiset kirkot. Taddeuksen kanonisella seurannalla katolinen kirkko toivookin tarjoavan vaihtoehdon esim. Santa Muerten palvontaan, jota kirkko ei hyväksy³. Santa Muerte, nk. ”Pyhän Kuoleman äiti”, on samannimisen pyhimyskultin keskeinen palvonnan kohde, jota pidetään epävirallisena roomalaiskatolisena pyhimyksenä. Santa Muerten on katsottu siunaavan ja suojelevan vähäosaisia ja väliinputoajia, kuten Taddeus, mutta myös kuolevia ja kuolleita.

Evankelis-luterilaisesta teologisesta näkökulmasta pyhimyskultti onkin hassu ajatus, sillä protestanttiseen käsitykseen kuuluu ajatus siitä, että Jumala kuulee kaikki rukoukset ja auttaa kaikissa elämäntilanteissa. Tosin tämä näkökulma on myös melko steriili; toki Jumala auttaa epätoivossa, mutta myös esim. stressissä, pelossa, rakkaudessa, opiskelussa ja monessa muussa aihealueessa. Suojelupyhimykselle puhuminen saattaa täten tuntua läheisemmältä, ikään kuin kävisi jossain pienessä liikkeessä supermarketin sijaan. On helpompaa, jos kokee tuntevansa, että suojelupyhimys on erikoistunut juuri niiden omien elämänalueiden tuntemiseen.

Suojelupyhimykset, polyteismi ja New Age-uskomukset tarjoavat samankaltaista palvelua: yksilökohtaista henkistä tukea. Voidaan vetää karkea vertauskuva terapiaan: jos perinteinen monoteistinen protestanttinen jumalanpalvelus on kuin self-help kirja, niin suojelupyhimykset voidaan nähdä eräänlaisina henkilökohtaisina terapeutteina

auttamassa hengen asioissa. Tämä on toki todella yksinkertaistettu näkökulma, ja protestanttisena on vaikea samaistua vanhempien kirkkokuntien käsitykseen pyhimysten roolista. Meillä on usein tarve antaa kaikelle selitys, mutta harvoin muistamme elää uskontoa, jota selittämme. Hyötyisikö kenties Suomen evankelis-luterilainen kirkko myönteisemmästä asenteesta pyhimyksiä kohtaan?

Entä pitäisikö meidän välittää Taddeuksesta? Teologeina, mielestäni pitäisi. Myös Taddeus luultavasti tunsi epätoivoa – etenkin Jeesuksen kuoltua – mutta hän sai uskostaan myös toivoa paremmasta. Vaikka Taddeus kärsi marttyyrikuoleman, hän oli tuskin epätoivoinen kuolemansa hetkellä. Tästä voidaan toki vetää kaikenlaisia uskonto-oopiumijohtopäätöksiä, mutta onko niillä väliä, jos usko tuo jollekin toivoa toivottomassa tilanteessa? Olemme kaikki toivottomia tapauksia ainakin joskus, ja niin oli Taddeuskin. Silti hänet valittiin opetuslapsiksi. Uskon, että jos on olemassa jokin korkeampi voima, niin se on sama voima, joka ohjasi opetuslapsia kaksiuhatta vuotta sitten. Voima, joka antaa lohtua. Ehkä jumala on vain tunne, ja ehkä se tunne on usko, toivo ja rakkaus. Pysytään siis toiveikkaina toivottomienkin aikojen keskellä.

Lähteet:

¹ <https://elobservadorenlinea.com/2013/10/la-devocion-a-san-judas-tadeo-un-precio-so-tesoro/>

² <https://ecodiario.economista.es/cultura-eAm-mx/noticias/10166811/10/19/Quien-es-San-Judas-Tadeo-y-por-que-es-tan-venerado-en-Mexico.html>

³ https://books.google.fi/books?id=0ceGD-wAAQBAJ&pg=PA573&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false

Getsemane, 1902. Magnus Enckell. Kansallisgalleria (Ei tekijänoikeutta)

MIKÄ AHDISTAA?

Vuoden 2021 viimeiseen Kyyhkyyseen kirjoitin katolisesta teologista **Bernhard Weltestä** (1906–1983), joka pyrki kuvaamaan uskonnollisen kokemuksen mahdollisuutta, joka sikiää nihilistisessä kokemuksessa. Hänen ajatuksensa rakentuu sille huomiolle, ettei nykyihminen koe uskonnollisia kokemuksia samalla tavalla kuin esimerkiksi alkukirkon jäsenet – nihilistisyys kuuluu modernin ihmisen peruskokemukseen.¹ Toinen modernin ihmisen peruskokemus, jonka voimme yksilöidä on ahdistus. Tässä tekstissä luon lyhyen katsauksen kahden ajattelijan – **Søren Kierkegaardin** (1819–1855) ja **Martin Heideggerin** (1917–1976) – ajatuksiin ahdistuksesta.

Kierkegaard käsittelee ahdistusta teoksessaan *Ahdistus* (1844), ja toteaa ensinnäkin, että se eroaa pelosta, sillä pelko kohdistuu aina johonkin tiettyyn kohteeseen, kun taas ahdistuksen kohteena on ei-mikään.² *Olemisessa ja ajassa* (1927) myös Heidegger toteaa ahdistuksen eroavan pelosta siinä, että pelko kohdistuu määrättyyn 'maailmansisäiseen olevaan', eli esimerkiksi johonkin uhkaavaan tilanteeseen, mutta ahdistuksen kohde on täysin määrittämätön.³ "Ahdistuksessa ei tiedetä mikä on se, mikä ahdistaa."⁴ Kierkegaardin ja Heideggerin "ei-mikään" ei ole kuitenkaan filosofinen *nihil*, vaan näyttää viittaavan nimenomaan ahdistuksen kohteen

määrittämättömyyteen: "Se on niin lähellä, että se ajaa ahtaalle ja salpaa hengityksen – mutta ei ole missään."⁵ "Ei-mikään" on määrittämätön, koska se liittyy ihmisen vapauteen, aktualisointimattomaan potenttiaan. Kierkegaard vertaakin ahdistusta huimaukseen, jota ihminen kokee katsahtaessaan alas "kammottavaan kuiluun", joka viittaa ihmisen mahdollisuuksien rajattomuuteen.⁶ Myös Heideggerin ajattelussa ahdistus tekee täällä ololle (*Dasein*, lue: ihmiselle) näkyväksi sen yksilölliset olemisen mahdollisuudet.⁷

Yleensä ahdistuksesta kuulee puhuttavan ahdistuksena johonkin tiettyyn mahdollisuuteen liittyen – esimerkiksi voidaan puhua ympäristöahdistuksesta, jonka kohteena on ympäristökatastrofin mahdollisuus.⁸ Kierkegaardin ja Heideggerin kuvaama ahdistus näyttää olevan jotain perustavampaa, sillä toisin kuin esimerkiksi ympäristöahdistuksessa, heidän kuvaamansa ahdistus ei kohdistu tiettyyn mahdollisuuteen (ympäristökatastrofi), vaan mahdollisuuksien äärettömään alaan, johon Kierkegaard viittaa "vapauden todellisuutena".⁹ Tätä äärettömien mahdollisuuksien todellisuutta ihminen pyrkii pakoilemaan äärellisen piiriin. Tämä on kuitenkin eräänlaista eskapismia, vapauden todellisuuden edessä vetäytymistä.¹⁰ Kierkegaardin mukaan on kuitenkin toinenkin tie, nimittäin oppia elämään

ahdistuksessa. Tätä tietä hän kuvaa eräänlaisena kouluna, josta valmistunut ihminen "tietää paremmin kuin lapsi aapisen sisällön, että hän ei voi enää elämältä vaatia mitään ja että kaikki kammottava ja tuhoava on lähellä jokaista ihmistä."¹¹ Kierkegaard demonstroi mahdollisuuden kouluttaman ihmisen suhtautumista kertomalla tarinan miehestä, jonka kohtalo – ilman mitään havaittavaa syytä – on surkea. Mahdollisuuksien kouluttama ihminen samaistaa itsensä tähän surkeaan kohtaloon, sillä hän ymmärtää, että sama surkeus voi yhtä lailla osua hänen kohdalleen. Mikään "arkiajattelu" tai mikään maalaisjärjen mittakeppi "minkä Matti Meikäläinen hänelle ojentaa pelastavaksi oljenkorreksi" ei voi häntä auttaa, sillä omien mahdollisuuksiensa näkeminen vie häneltä kyvyn järkeillä.¹² Mahdollisuuksien kauheus saattaa Kierkegaardin mukaan "koulutuksen" alkuvaiheessa johtaa siihen, että ahdistus ymmärretään väärin, kadotukseen johtavana. Tällöin saattaa vaarana olla itsemurha.¹³ Mahdollisuuden koulu vaatiikin uskoa. Uskolla Kierkegaard tarkoittaa tässä yhteydessä "ääretöntä ennakoivaa viisautta".¹⁴ Tällä ymmärrän Kierkegaardin tarkoittavan sitä, että uskossa ihminen asettuu perustavalla tavalla oikeaan suhteeseen itseytensä kanssa: hän näkee oman vapautensa todellisuuden tiedostaen samalla oman riippuvaisuutensa suhteessa Ju

Aatami (Yö), 1896. Magnus Enckell. Kansallisgalleria (Ei tekijänoikeutta)

malaan.¹⁵ Kierkegaard kehitteli näitä teologisia ajatuksia lisää teoksessaan *Kuolemansairaus* (1849).

Sekä Heideggerin että Kierkegaardin ajattelussa ahdistuksella näyttää olevan paljastava rooli: se saa ihmisen näkemään asiat toisin kuin arkiajattelun kautta. Heidegger puhuikin ”lankeamisesta” (*Verfallen*), josta ahdistus pakottaa pois, takaisin kohtaa-

maan omimman (*Eigentlichkeit*) olemisensa mahdollisuuden.¹⁶ Kierkegaard kutsui tätä mahdollisuuksien keskellä elämistä ”seikkailuksi”, johon oikealla tavalla suhtautuvasta tulee ”teodidakti” – Jumalta oppinut, joka ”kulkee kuin tanssien rajallisuuden ahdistusten aloittaessa soittonsa, rajallisuuden oppilaiden menettäessä tällöin ymmärryksensä ja malttinsa.”¹⁷ Bernhard Welte uskoi, että ei-mikään ei ole

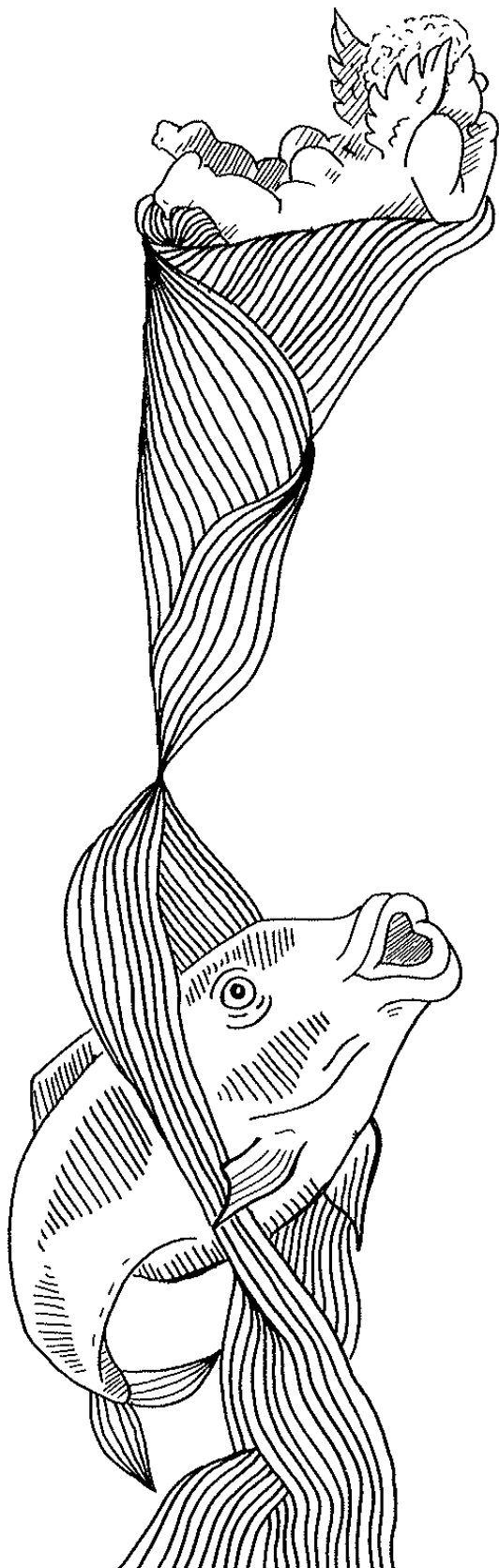
merkityksetön tyhjiys, vaan että olemattomuuden pohjattomassa pimeydessä ihmistä odottaa katoamaton valo.¹⁸ Vastaavalla tavalla voimme Kierkegaardia seuraten pyrkiä asettamaan toivomme siihen, että meidän ahdistuksemme ei ole merkityksetöntä ja turhaa, vaan että se kutsuu meitä kohtaamaan omat mahdollisuutemme, ja kasvaamaan niiden keskellä.

Lähteet ja viitteet:

- Ferreira, M. Jamie (2009). *Kierkegaard*. Malden ; Oxford: Wiley-Blackwell.
- Gelven, Michael (1989). *A commentary on Heidegger's being and time*. DeKalb, IL: Northern Illinois University Press.
- Heidegger, Martin (2000) [1927]. *Oleminen ja aika*. Kääntäjä: Reijo Kupiainen. Tampereella: Vastapaino.
- Kierkegaard, Søren (1964) [1844]. *Abdistus*. Kääntäjät: Eila ja Johan Weckroth. Jyväskylä: Gummerus.
- Kierkegaard, Søren (2016) [1849]. *Kuolemansairaus*. Helsinki: Basam Books.
- McCarthy, Vincent (2011). Martin Heidegger: Kierkegaard's Influence Hidden and in Full View. Jon Bartley Stewart (toim.), *Kierkegaard and Existentialism*. Ashgate Publishing, Ltd.
- Pihkala, Panu (2021). Eco-anxiety. C Parker Krieg & Reetta Toivanen (toim.), *Situating Sustainability: A Handbook of Contexts and Concepts*. Helsinki University Press, 119–133.
- Salo, Viljami (2022). *Pimeyden hohto – Welten Olemattomuuden valo*. Kyyhkynen 4/21.
- Welte, Bernhard (2008) [1980]. *Olemattomuuden valo - Uuden uskonnollisen kokemuksen mahdollisuudesta*. Kääntäjät Terhi Kiiskinen & Teemu Sippo. Helsinki: Loki-Kirjat.
1. Ks. Salo 2022. 2. Kierkegaard 1964 [1844], 54–56. 3. Ks. Heidegger 2000 [1927], §30, §40; ks. myös McCarthy 2011, 108. 4. Heidegger 2000 [1927], §40. 5. Ibid. 6. Kierkegaard 1964 [1844], 80–81. 7. Ks. Heidegger 2000 [1927], §40; näin myös Gelven 1989, 117–118. 8. Ympäristöahdistuksesta ks. mm. Pihkala 2021. 9. Kierkegaard 1964 [1844], 55. 10. Ks. myös Kierkegaardin esitys demonisuudesta sulkeutuneisuutena ja tämän suhteesta vapauteen: Kierkegaard 1964 [1844], 154–155. 11. Kierkegaard 1964 [1844], 193. 12. Kierkegaard 1964 [1844], 195–196; näin myös Ferreira 2009, 88–89. 13. Kierkegaard 1964 [1844], 196. 14. Ibid., 194. 15. Ks. mm. Kierkegaard 2016 [1849], 36–37. 16. Ks. Kierkegaard 1964 [1844], 193; Heidegger 2000 [1927], §40. 17. Kierkegaard 1964 [1844], 191, 200. 18. Ks. Welte 2008 [1980], 71; Salo 2022.

Teksti julkaistu alunperin Kyyhkynen edellisessä numerossa.

Pyysimme TYT:n fuksisuunnistuksen osallistujia kirjoittamaan runoja aikaisempien Kyyhkysen numeroiden perusteella. Tässä julkaistuna niistä muutamia.

Elävät ikonit

Kuin Valimon puutaulut
tuovat kyyhkysen laulu
sanan oveleni

Aamuauringon sarastaessa
haluaisin kahvikupposen
päätoimittajan povelleni

Sivu sivun jälkeen ikoni
tuo totuuden huulieni
kautta esille

Kuin suomenlinnan
lautta joka vie
Vantaalle

Olette kuin ikoneita
niin kuin siasta tehdään
pekoneita, sunnuntai
brunssin pekoneita – yhtä tärkeitä

By Nasevat Nasset

Exäni oli vapaamuurari
Nykyään hän on suutari
Erottiin koska soitin liikaa suutani.
liian huonosti lattiat kuurasin
hän teki minulle ikävän luunapin.

Vaihdoin pulun ihanaan Harakkaan
kukaan muu ei koske mun tarakkaan
Näin kaunis kyyhkynen rakastui Harakkaan

By Johtotähdet

Exäni oli vapaamuurari
Nykyään hän on suutari
Erottiin koska soitin liikaa suutani.
liian huonosti lattiat kuurasin
hän teki minulle ikävän luunapin.

Vaihdoin pulun ihanaan Harakkaan
kukaan muu ei koske mun tarakkaan
Näin kaunis kyyhkynen rakastui Harakkaan

By Johtotähdet

Kuin kyyhkynen
päätoimittaja punainen
meille toimittaa mystiikan sävelen
Hänen ansiostaan kevyin askelin kävelen
Kyyhkysen lailla taivasiin nousee
rukouksein

Tekijä tuntematon

Elävät ikonit

Kyyhkynen tuo kaunis lintu
Teresa Benedicta & Viljami Salo
ikoneita jo syntyessään
teologinen, elämämme valo
Kyyhkynen sen kirjoittaa,
runouden palo

Fridalla on niin
upea tukka, että
mulla pyörii jalassa
sukka

Yeah!

By Neuvokkaat Naperot

